

„אני בוכה קצת, ומייד מוחה את הדמעות וממשיכה הלאה...”

ברכה

אחרי 17 שנים

מיסר קריסטנסן, העולם הזה

במשך תקופה ארוכה התקיימתי על מרקם ומאכלים נזוליים. כימים טובים, כשהשיניים נראו חזקות ויציבים, וללתי כל מיני מאכלים מוצקים. ידעתי שלמחרת שוב יתחילו השיניים להתנדר, ולכן הייתי חייבת לנצל כל יום, כל דקה טובה.”

למרות מה שנשמע כתקופה של סבל, טורחת שוורץ לומר שוב ושוב כי לא סבלה כלל. נהפוך הוא. הכל היה כליך משעשע. ובכלל, עכשיו היא נטולת דאגות, וחייה יפים להפליא.

החתיכה של גומאדי

מה שהיתה פנינה רוזנבלום בתחילת שנות ה־80, היתה ברכה שוורץ בתחילת שנות ה־70. בלונדית שחלקה נערת־זוהר וחלקה ילדה־אשה אומללה, שחייה קשים, ואף אומללים. דייוויד קופרפילד בגירסתו הנשית.

שיעשורה שיניים עקרו לה, לברכה־ביאטריס שוורץ־שימער. נ. במשך ארבע שנים בילתה את רוב זמנה בכיסאו של רופא־השיניים. אחרי שעקר את כל שיניה העליונות, הרכיב בפיה מערכת זמנית של שיניים תותבות.

כשאכלתי במיסערות, השיניים נשארו לי בתוך האוכל. אכלתי משהו, ופתאום ראיתי איך כל המערכת הזמנית תקועה בצלחת.

בתיאטרון עפו לי השיניים מהפה אל בין הכיסאות השכנים, היא אומרת, „ולעיתים קרה שהשיניים סתם כך התחילו להתנדר בפה, ונאלצתי לחזור מיד הביתה, כדי שלא ילעגו לי.”

אחרי־כך הורכבה בפיה מערכת של שיניים קבועות. אלא שצורתן לא מצאה חן בעיניה. הן היו צהובות ובולטות מדי. ושוב היא נאלצה לעבור את אותו התהליך המייגע של הרכבת שיניים חדשות.

ברכה־ביאטריס בתצלום אוסייני, (1971)
חמיד צורף להסתכל בחצייהכוס המלאה...”

ברכה בסרט „הצד השני” (1973)
חלקה נערת־זוהר, חלקה ילדה־אשה אומללה...”

בליינית בבית־קפה ועם מייק בראנט (1970)
המזון העיקרי שלי היה פלאפל ומוזו...”

